

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 844/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészáros a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Imrichom Hrebíčkom, Advokátska kancelária, Vajanského 7, Trnava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 152/2013 z 23. júna 2015 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 6 C 198/2004 zo 4. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 152/2013

z 23. júna 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 198/2004 zo 4. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“; spolu ďalej len „napadnuté rozsudky“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

„Sťažovateľ dňa 3.9.2004 podal na Okresnom súde Bratislava III, návrh na začatie konania, proti odporcovi [REDAKOVANÉ], v ktorom sa domáhal zaplattenia príplatkov za štátnu službu nad základný čas služby v týždni, príplatkov za štátnu službu v noci, v sobotu a nedeľu a sviatky a peňažnej náhrady za pohotovosť, spolu vo výške 590.357,.- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,33% denne z istiny od 15.2.2004 do zaplattenia, ďalej prehodnotenia výšky priznaného odchodného a výsluhového dôchodku späťne ku dňu 16.12.2003. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Bratislava III pod č.k. 6C 198/2004.

Uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14.1.2009, č.k. 6C 198/2004-97, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.2.2009, súd odmietol podanie v časti týkajúcej sa prehodnotenia výšky priznaného odchodného a výsluhového dôchodku.

Dňa 21.4.2009 pred začatím pojednávania navrhovateľ vzal návrh späť v časti o príplatok za pohotovosť. Súd o čiastočnom zastavení konania vo výške 6.683,26 € v dôsledku späťvzatia návrhu rozhodol v zmysle §-u 96 ods. 1,2,3 O.s.p. Ďalšie konanie bolo vedené o zaplattenie príplatkov za štátnu službu nad základný čas služby v týždni, príplatkov za štátnu službu v noci, v sobotu a nedeľu a sviatky vo výške 12.913,-€ spolu s úrokom z omeškania vo výške 12 % z dlžnej sumy od 15.2.2004 do zaplattenia.“

Zo sťažnosti a z jej príloh teda vyplýva, že sťažovateľ vedie spor proti odporcovi – [REDAKOVANÉ] – o zaplattenie príplatkov za štátnu službu nad základný čas služby v týždni, príplatkov za štátnu službu v noci, v sobotu a nedeľu a sviatky.

Rozsudkom okresného súdu bol návrh sťažovateľa na zaplattenie príplatkov zamietnutý. Dokazovanie vo veci vykonával okresný súd so zreteľom na zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom okrem iného namietal, že „odporca v priebehu konania bránil vykonaniu dôkazov pred súdom najmä tým, že neumožnil vypočuť svedkov, ktorých navrhovateľ (sťažovateľ, pozn.) navrhol vypočuť, pretože ich nezbavil povinnosti mlčanlivosti a využívajúc svoju moc, ktorá mu je zákonom daná, bráni navrhovateľovi (sťažovateľovi, pozn.) využiť práva, ktoré sú mu zaručené...

Odporca taktiež neumožnil navrhovateľovi nahliadnuť do utajovaných listinných dôkazov... a to i napriek tomu, že navrhovateľ (sťažovateľ, pozn.) počas výkonu štátnej služby u odporcu bol s týmito utajovanými dôkazmi oboznámený a je viazaný povinnosťou mlčanlivosti.“

Rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdený.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie § 101 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), podľa ktorého účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania...

Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ zastáva názor, že jeho základné právo na spravodlivý súdny proces bolo napadnutými rozsudkami a hlavne konaním odporcu porušené.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava III, vo veci vedenej pod sp. zn.: 6C 198/2004 porušené.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 6 2015, sp. zn. 2Co 152/2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

JUDr. Imrichovi Hrebíčkovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 557,86 EUR, ktorú je povinný Krajský súd v Bratislave vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožnil a ústavnou sťažnosťou sa domáha vyslovenia porušenia uvedených práv namietajúc, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, nesúhlasí s odôvodnením všeobecných súdov v zmysle neunesenia dôkazného bremena v spore a taktiež namieta, že odporca v priebehu konania pred všeobecnými súdmi bránil vo vykonávaní dôkazov, keď navrhovaných svedkov nezbavil mlčanlivosti a neumožnil sťažovateľovi nahliadnuť do utajovaných listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, čím malo dôjsť k porušeniu § 101 ods. 1 OSP v konaní.

1. K namietanému postupu v konaní a rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 198/2004 zo 4. októbra 2012

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil a o ktorom rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 2 Co 152/2013 z 23. júna 2015. Z tohto dôvodu

bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému postupu v konaní a rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 23. júna 2015

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd aj vzhľadom na namietané porušenie § 101 ods. 1 OSP a namietané neunesenie dôkazného bremena z dôvodu, že svedkovia neboli zbavení mlčanlivosti, zdôrazňuje, že podľa konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd na základe už uvedeného považuje za potrebné taktiež zdôrazniť, že krajský súd sa v odvolacom konaní zaoberal skutkovými aj právnymi námietkami

sťažovateľa - totožnými s námietkami pred ústavným súdom, v napadnutom rozsudku sa s nimi vysporiadal, pričom sťažovateľovi dal odpoveď na každý namietaný argument, čo z hľadiska ústavnoprávneho nie je možné považovať za exces. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti. Nad rámec veci ústavný súd tiež dodáva, že si nemohol nevšimnúť, že odôvodnenie neunesenia dôkazného bremena je okrem iného založené na presvedčivej svedeckej výpovedi a krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia presvedčivo vysporiadal aj s interpretáciou § 101 ods. 1 OSP vo vzťahu k § 120 ods. 1 OSP a ich aplikáciou na prerokúvanú vec.

Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd už viackrát uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, v tejto časti sťažnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Navyše ústavný súd k veci uvádza, že sťažovateľ petit svojej sťažnosti nesformuloval dostatočne jasne a určito, pretože v prvej časti petitu sťažnosti žiada vysloviť porušenie označených práv „*postupom Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 6C 198/2004*“ napriek tomu, že v ostatnej časti petitu žiada, aby ústavný súd zrušil „*rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 6 2015, sp. zn.: 2Co 152/2013*“ a vec vrátil na ďalšie konanie. Z uvedeného nie je možné jasne ustáliť, či sťažovateľ žiada ústavný súd konať o sťažnosti len vo vzťahu k okresnému súdu, resp. len vo vzťahu ku krajskému súdu, resp. vo vzťahu k obom súdom, a preto je petit sťažnosti vnútorne rozporný.

Ústavný súd z dôvodov procesnej ekonómie upustil od výzvy adresovanej právnomu zástupcovi sťažovateľky na odstránenie uvedených nedostatkov petitu sťažnosti a ustálil predmet tohto konania tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia, pretože ani prípadné odstránenie uvedených nedostatkov petitu by za žiadnych okolností nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti (m. m. III. ÚS 474/2015).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd s poukazom na znenie § 36 zákona o ústavnom súde vo veci sťažovateľa nevidel relevantný dôvod na priznanie náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2015